

LES
AVENTURES
DE KIP
PARVATI

MIGUEL
LARREA

laGalerajove

Primera edició: abril del 2005
Primera edició en aquesta col·lecció: setembre del 2011

Disseny gràfic de la coberta: Mariano Rolando
Maquetació: Marquès SL
Fotografia de la coberta: Agefotostock

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Miguel Larrea, 2005
© Pau Joan Hernández, 2005,
per la traducció
© La Galera, SA Editorial, 2005
per l'edició en llengua catalana

La Galera, SA Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès per Romanyà/Valls, SA
Verdaguer, 1 - 08786 Capellades

Dipòsit legal: B-28.845-2011
Imprès a la UE
ISBN 978-84-246-4152-8

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprògràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

*A María José, que navega amb mi.
A Mateo, que aviat ho farà.
Al meu pare, amb amor i gratitud.*

*Si pots somniar, i no fer dels somnis el teu mestre,
si pots pensar, i no fer dels pensaments el teu objectiu,
si et pots trobar amb el Triomf i amb el Desastre
i tractar de la mateixa manera els dos farsants [...]:
Teva és la Terra i tot el que hi viu,
i, el que és més important, seràs un Home, fill!*

Si, Rudyard Kipling

L'*Impacient* tornava a port amb el crepuscle, a l'hora dels insectes, quan la mar es torna violeta i la selva es carrega de mil refilets diferents i de llargs udols de mico.

La jornada s'havia presentat nefasta fins ben entrada la tarda; en tot el matí, només havien pescat un pop petit. Cap al final del dia, però, van tenir sort i van ensopegar amb una petita mola de sardines.

Mentre en Rum remava cap al moll de fusta que sortia de la platja, en Kip s'afanyava a ficar tota la pesca en un gran cistell de vímet.

—La mar ha tornat a ser generosa, oi, Kip? —va comentar en Rum sota els seus poblats bigotis roigs—. Li direm a la teva mare que posi totes aquestes sardines en salaó, i si demà passat les coses van com avui, anirem a Orgal a vendre tot el que pesquem.

«És veritat, demà passat —va pensar en Kip tot d'una—, perquè demà és diumenge i no treballem. Podria anar a buscar el bussejador a qui va atacar el tauró. És clar! Demà aniré a Kabaixi.»

—No ens anirien gens malament uns quants diners —va continuar en Rum—. Aquesta via d'aigua cal reparar-la com més aviat millor.

—Molt bé, oncle —va dir en Kip, tot traient a corre-cuita les últimes sardines de la xarxa.

Llabor de la mar

A la costa d'un petit i remot país situat davant les aigües de l'oceà Índic, protegit per uns suaus turons atapeïts de selva, estava situat, blanc i menut, el poble de Pararàs.

La casa on vivia Kip Parvati amb la seva mare i els seus tres germans petits era al capdamunt d'un d'aquells turons, abrigada per l'atapeïda capçada d'un mango centenari. Era una casa senzilla: blanca, d'una planta, d'una sola estança. Des de la porta es dominaven els terrats del poble que s'escampava turó avall, el petit port a la vora de la platja esquitxada d'alts cocoters i la immensitat blava de l'oceà. A un costat de la casa, la seva mare treballava un petit hort que produïa blat de moro, tomàquets i cebes.

Un dia apagat i estranyament fred del monsó de l'any 1916, el pare d'en Kip es va enrolar a l'*Old Black*, un vapor mercant al qual, segons va dir, guanyaria uns bons diners. A la seva mare, en Kip no va saber mai si per pena o per despit, no li agradava parlar del pare. Quan aquest es va embarcar, va assegurar que tornaria després de sis mesos, però ja havien passat tres llargs anys sense notícies seves. «No sé què li pot haver passat, però algun dia tornarà», pensava en Kip en el seu fur intern.

Com que era el més gran dels germans, en Kip va haver de deixar l'escola i dedicar-se de ple a la pesca per mantenir la família. Substituint el seu pare, treballava a l'*Impacient*, el petit veler de l'oncle Rum, germà de la seva mare. Era un vaixell vell i feixuc el casc de fusta del qual demanava constants atencions, però amb bon vent i governat amb perícia, continuava sent segur i prou ràpid. El primer dia que van sortir a pescar, l'oncle Rum li

va dir una cosa que mai no oblidaria: «La mar que ens alimenta, també ens pot matar, Kip. Per això cal conèixer-la i respectar-la, per saber quan podem entrar-hi i quan cal sortir-ne.»

Després de tres anys pescant a *L'Impacient*, en Kip havia assolit el savi equilibri entre la prudència i l'audàcia que té la gent de mar. S'havia deixat els cabells llargs, que ja li queien damunt les espatlles, per protegir-se del fred del matí i del sol implacable de la tarda. Les seves mans eren tan hàbils que podia enfilat un ham en una mar agitada i prou fortes per pujar a bord una tonyina de trenta quilos. Tot i que li encantava navegar i no hi havia res que li complagués més que pescar una bona peça, com una rajada o una tonyina argentada, en Kip enyorava l'escola, on sempre va gaudir aprenent i jugant amb el seu germà Soros i els altres nois del poble.

—Que no saps llegir? Que no saps sumar i restar? Amb el que saps, ja en tens ben bé prou, Kip —li deia en Rum, que mai no havia anat a l'escola.

Però ell no pensava el mateix. Creia que el que havia après a l'escola no era prou. Volia saber més coses. Entre d'altres, li interessava molt conèixer la geografia del món, d'altres països, però, sobretot, de les mars i els oceans. «Cal que estudiïs, Kip —li deia el seu pare—, perquè un dia puguis arribar a ser capità de vaixell.» I ell somniava de convertir-se en capità d'un gran vaixell, com els que creuaven imperceptiblement el llunyà horitzó amb tot el velam desplegat, o deixant anar una lleu bafarada blanca, allà on neix el cel. D'aquesta manera viatjaria pel món, i podria veure i conèixer tots aquells països dels quals solia parlar-li el pare i que sortien a l'atles que li havia regalat el mestre Sofio. Quan observava algun mapa, s'imaginava solcant amb un enorme veler aquelles mars de noms bells i estranys: la de Màrmara, la Mediterrània, la mar del Corall. S'imaginava ell mateix desembarcant als ports d'aquells pobles i ciutats llunyans, caminant pels carrers, coneixent-ne la gent, gent d'altres races que parlés llengües diferents.

La selva

La major part de les famílies de Pararàs vivien de la pesca, però, llevat de la banda que donava a l'oceà, el poble estava abraçat per la selva, sempre vibrant de cants i de xiulets, de llunyans udols i rugits de la infinita fauna que albergava. Els nens de Pararàs estaven familiaritzats amb l'espessor pràcticament des que aprenien a fer tres passes seguides i s'hi endinsaven ja fos per caçar, per recol·lectar fruits o ous, o només per explorar-la i conèixer-la millor. Tot i això, per més que s'arribi a conèixer, la selva sempre és misteriosa i amenaçadora, tant per als homes com per a les feres.

En Kip va conèixer la selva amb el seu pare. Aquest es movia àgilment entre la vegetació i era un caçador hàbil, tot i ser home de mar. «A la selva, per caçar i no ser caçat, cal moure's tan silenciosament com un animal, Kip. Cal observar, escoltar, flairar i esmunyir-se com un animal», li deia.

Després que el seu pare s'embarqués, i sense fer cas de la mare, que li prohibia entrar a la selva si no era acompanyat per algun adult, en Kip hi va començar a anar de tant en tant amb el seu germà Soros, o fins i tot sol. Gaudia perseguint els animals, seguint-los el rastre fins als caus i traient-los d'allà amb l'ajut de la seva llança. Coneixia el tipus de pedres sota les quals es podien amagar les serps més mortíferes, i sovint es distreia burxant-les amb un pal per irritar-les. El fascinava contemplar-les dreçades, amb els freds ulls clavats en ell, balancejant-se tensament amb el cap tirat enrere, a punt per atacar.

De vegades, es limitava simplement a observar els animals;

d'altres, anava a caçar-los. Tenia bona punteria amb la llança, era capaç de travessar un conill a deu metres de distància; no l'espantava enfilel-se fins a les branques més altes dels arbres per robar ous dels nius, i sabia preparar un bon cep per atrapar un faisà o un indiote salvatge.

Com tothom a la comarca, en Kip sabia que la selva és plena de riqueses, però que també és imprevisible i amaga nombrosos enigmes i amenaces. No era rar que una cobra matés un home o que un noi es trenqués unes quantes costelles en caure d'un arbre, o bé que un altre s'estimbés pel congost del riu. En una ocasió, en Ziro, un dels pescadors de Pararàs, va apareixer al poble agafat de la mà del seu germà petit. Semblava que s'havia tornat completament boig; feia grans riallades sense motiu aparent i deia coses sense sentit, com ara que la gent tenia els cabells blaus, que les seves mans creixien i s'encongien, o que no volia tornar a casa perquè a la seva dona se li havia posat cara de macaco. Es va passar així dos dies, voltant pel poble amb una estranya expressió al rostre i dormint en el seu vaixell, ja que no volia tornar a casa amb la seva desconsolada esposa. Segons va explicar el fill, va començar a posar-se molt estrany després d'haver menjat, per fer-se passar la set, un estrany fruit que mai no havien vist abans. Quan es va recuperar, en Ziro va reconèixer que havia estat un insensat, que per molta set que tingués, s'hauria hagut d'aguantar en comptes de menjar-se aquell fruit que no coneixia.

A l'interior de la selva, calia estar alerta amb els cinc sentits si no es volia patir algun contratemps potser fatal. Concretament, existia una amenaça que era difícil de conjurar quan un se la trobava, i que normalment tenia conseqüències irreparables. A Pararàs, com en tota la regió, tothom respectava i temia el tigre. Per bé que és estrany ensopegar amb aquest animal a la selva, ja que normalment esquiva l'home, cada any hi havia uns quants infeliços que acabaven els seus dies entre les urpes de la fera. Al poble, de vegades, sobretot a l'època de zel, el seu rugit se sentia arribar com un tro enrabiad que travessava la selva i s'esmunyia pels carrers, a través de les finestres de les cases, deixant després el món silenciós com una tomba.

I en Kip sabia bé el que era un tigre. L'experiència més dolorosa de la seva vida la va patir davant un dels que rondaven, silenciosos i immensos, per l'espessor. Abans d'aquell dia, com que sempre havia pogut anar evitant els diferents perills, en Kip no havia tingut por d'endinsar-se a la selva, i sempre ho havia fet amb alegre gosadia. D'ençà d'aleshores, això va canviar. Allò va succeir un matí de monsó, quan el seu pare ja s'havia embarcat. Juntament amb en Rum i en Karo, un bon amic del seu oncle, en Kip es va endinsar a la selva per veure si havia caigut alguna presa en uns paranys que havien col·locat a prop del riu. En Karo era un home menut, que tenia a Pararàs fama de savi i just i a qui molta gent del poble acudia per demanar consell sobre assumptes ben diversos. Aquell dia, en Karo estava assegut a la porta de casa seva jugant al dòmino amb les seves filles, i en Rum li va insistir perquè els acompanyés a la selva. Tot i que no en tenia gaires ganes, en Karo va acabar deixant-se convèncer i els va acompanyar.

En aquelles dates, havia arribat a Pararàs el rumor que un tigre havia mort cinc vaques, a plena llum del dia, a la vora d'un poble de la comarca.

—Això no és normal —comentava en Karo mentre anaven pel camí que duia al riu—. No és normal que el tigre mati de dia. I menys ara, quan té menjar abundant a la selva, ja que és època de cria. Per què hauria de matar bestiar i arriscar-se que el cacin els homes? Si aquesta història és certa, aquest tigre pot estar emboirat per la bogeria i, si és així, pot ser molt perillós.

El camí obert entre la vegetació era estret, i anaven en fila índia, amb en Karo al capdavant. Aquell dia, el cel era de plom i plovia suaument damunt les grans fulles fosques, damunt l'alta mar verda de les capçades dels arbres, embolcallada amb fins vapors blanquinosos. Mentre els seus peus descalços esquivaven els bassals del camí, i estrenyent la llança que duia a la mà, en Kip fantasiejava amb la idea que si ell es trobés amb el tigre, el miraria fredament als ulls i, quan saltés per atacar-lo, li enfonsaria la llança al ventre amb tota la ràbia.

Per les capçades dels arbres propers saltaven micos que, tot

jugant, s'empaitaven els uns als altres amb un sonor guirigall de xiscles i branques agitades.

—Bé —va comentar en Rum—, tant si aquest maleït mata-vaques existeix com si no, el poble on diuen que ha succeït l'atac és a més d'una setmana de camí d'aquí.

—Sí, una setmana per als homes, però el tigre es mou de pressa a la selva, i si a l'altre poble els homes decideixen de perseguir-lo i el foragiten, no m'estranyaria gens que vingués cap aquí —va dir en Karo.

—Ai, Karo, calla!, calla! —va dir en Rum, gesticulant exageradament, com si estigués aterrit—. No segueixis parlant, em fas tanta por que encara em faràs venir cagarines.

En Kip va deixar anar una riallada i en Karo els va mirar severament.

—Jo, d'aquestes coses, m'estimo més no riure.

—Vinga, Karo! —va exclamar en Rum en to burleta—. La selva és infinita, vés a saber on serà aquest tigre del dimoni. Se'n pot haver anat cap a l'interior, cap al nord, i ser a centenars de quilòmetres d'aquí.

—No, Rum —va replicar en Karo—. Perquè, per al tigre, cap al nord no hi ha més enllà de quinze quilòmetres. A partir d'allà estan construint la presa del riu Negre, i hi ha treballant més homes que tota la població de Pararàs junta. Ara, allà, enmig de la selva, hi ha cabanes, una gran fonda on serveixen menjar per als treballadors i una pista de terra enorme amb camions, carros, mules i bicicletes que vénen i van. El tigre s'allunya de l'home, per això segurament no anirà cap al nord. Cap a l'est hi ha les muntanyes Pelades, on no hi ha caça, i cap al sud, l'oceà. Hi ha força possibilitats que vingui en aquesta direcció.

En Rum i en Kip van creuar una mirada.

—Ho dius de debò, Karo? —va preguntar en Kip.

—Molt bé, Karo, ja ho has aconseguit —li va retreure en Rum—. Ara has espantat de debò el xicot.

—No estic espantat —va dir en Kip.

—No —va observar en Karo, deixant anar una riallada—. El qui ara està espantat com una gallina agafada pel ganyot és el teu

oncle Rum. Però, tranquils, no crec que s'acosti tant a Pararàs després que l'hagin expulsat de l'últim poble.

—Espantat, jo? Ha! —va riure en Rum—. Que s'hi acosti, que li donaré quatre puntades de peu ben donades i me'n faré unes estores per als bancs de *L'Impacient* o vint calçons per a l'hivern.

En Kip i en Karo reien encara de l'absurda sortida d'en Rum quan els micos que jugaven per allà a prop van començar a xisclar alarmats i van saltar veloçment cap a altres arbres, en direcció contrària a la que ells portaven. Després, va regnar un silenci sepulcral, trencat tan sols pel murmuri de les gotes de pluja en caure damunt les fulles. En Karo es va aturar i es va girar, amb un índex als llavis.

—Quiets! —va murmurar amb els ulls molt oberts.

Això va ser l'últim que va dir el pobre Karo.

En Kip va sentir un breu soroll de matolls sacsejats i va veure el tigre que sortia lentament al camí, a unes deu passes de distància. Un calfred va glaçar-li l'espina. Era l'animal més imponent que havia vist a la seva vida. Es van quedar petrificats davant del tigre, que va abaixar el cap mirant-los enfurit, arrugant els llavis i mostrant els grans ullals. Es va arraulir, immens, amb el pèl del llom eriçat, sense deixar de vigilar-los. En Kip es va fixar en el color ambarí dels seus ulls per un instant, abans que un rugit eixordador paralitzés l'aire i fes tremolar la selva. La llança que en Kip sostenia va caure a terra. Abans que el soroll hagués cessat, el tigre ja havia saltat cap a ells i havia colpit en Karo amb una urpada mortal al cap. En Rum, que anava al darrere d'en Karo, es va desmaiar a l'acte i va caure a terra, i en Kip es va quedar mirant el tigre cara a cara. Va veure de molt a prop els ulls ataronjats i les baves que penjaven dels llavis negres, gronxades pel seu alè. Els ullals brillaven, molt blancs. En Kip va començar a sanglotar silenciosament mentre el tigre, amb les orelles tirades enrere, el mirava enfurit, rugint suaument, però amenaçadorament.

Mentre vigilava en Kip, va obrir la boca tant com va poder i va tancar-la fermament sobre la cintura d'en Karo, a qui va

aixecar de terra com si fos un ninot de drap. Després, lentament, amb el cap aixecat i el Karo penjant entre les seves barres, es va endinsar en les profunditats de la selva.

La Lluna Rosa

En Rum es va passar tres dies sense sortir de casa, plorant la mort d'en Karo. Se sentia culpable per haver-lo convençut perquè els acompanyés, i d'allò més avergonyit per haver-se desmaiat davant el tigre i no haver pogut fer res pel seu estimat amic. A partir d'aquell dia, donava una bona part del que pescava a la vídua d'en Karo, la Xivana, i a les seves dues filles. La Xivana, des d'aleshores, va regentar l'única i petita botiga que hi havia a Pararàs, on venia des de peix salat, fins a llapis i fil per cosir veles.

En Kip va tenir malsons de tigres assassins durant setmanes, i va quedar marcat per sempre per aquella terrible experiència. Mai no havia vist la mort de tan a prop. Al principi, se sentia culpable per no haver fet front al tigre amb la llança que duia, però aviat li van fer veure que, probablement, l'única cosa que hauria aconseguit hauria estat que s'enfurís encara més i els espedacés a tots tres. Cada vegada que sentia el rugit d'un tigre tenia calfreds i no podia evitar de recordar-se amb dolor del pobre Karo. La seva mare sempre havia sentit recel de la selva, però a partir d'aquell succés el recel es va convertir en por, i a en Kip i els seus germans només els estava permès endinsar-se en la vegetació si anaven acompanyats per homes ben armats.

A part del respecte que des d'aquell dia li infonia la selva, en Kip va deixar d'anar a caçar perquè normalment estava pescant a la mar. En Rum li havia ensenyat tot el que sabia sobre la pesca i la navegació. A poc a poc, havia après a llegir en la cara del cel i

de la mar, i ja sabia on bufaven les millors brises, com reconèixer les diferents moles de peixos o on s'amagava el pop o el millor marisc de la temporada. Es passaven els dies navegant a la mercè del vent, veloçment uns cops, lentament d'altres, amb uns quants hams enganxats a la popa de *L'Impacient*. Quan altres vaixells trobaven una mola de peixos, se n'hi anaven a calar les xarxes o les canyes. Alguns dies la sort no els acompanyava i tornaven a port amb les mans buides, i si no tenien gens de peix a casa, aquell dia menjaven menys. Però d'altres, tenien els cistells plens poques hores després de sortir a la mar, i se n'anaven amb bicicleta a vendre el peix a Orgal, la ciutat de l'interior.

A en Kip li agradava navegar i pescar amb curricà, però també li interessava molt un tipus de pesca diferent: la pesca d'ostres i, naturalment, no per les ostres en si, sinó per la possibilitat de trobar-hi perles. Somniava de reunir-ne unes quantes per poder deixar de treballar durant alguns anys i tornar a l'escola. De vegades, quan en Rum no el necessitava per anar a vendre el peix que sobrava, ell aprofitava per anar a veure els bussejadors d'ostres. El gran mestre d'aquests pescadors, conegut en tots els pobles de la costa, era en Iung, que s'havia fet ric gràcies a les perles que havia trobat al llarg de la seva vida. Calb, amb els ulls allargats com els dels xinesos, era fort com una tonyina, i era capaç de resistir cinc minuts sota l'aigua. Li mancava un dit de la mà esquerra, que li havia arrencat una morena quan era jove «per ficar la mà on no l'havia de ficar», contestava quan algú li preguntava sobre això. Tot i que la feina del pescador de perles és arriscada i que ell ja era prou ric, en Iung continuava baixant fins a profunditats on cap altre bussejador no arribava, allà on només hi havia fred i fosc, i peixos enormes i invisibles que li passaven a frec del cos. Era bon amic d'en Kip, i de vegades li indicava on hi havia les colònies d'ostres. «Quan trobis una perla —li deia—, t'acompanyaré a vendre-la a Orgal. En trauràs uns bons diners.»

En Rum coneixia el somni d'en Kip de fer-se ric amb les perles per poder tornar a l'escola, però opinava que era massa perillós, i sempre que en tenia l'oportunitat mirava de treure-li aquella idea del cap.

Aquell matí que van sortir a pescar, xerraven tranquil·lament tot esperant que piqués alguna cosa.

—La setmana passada —comentava en Rum—, un tauró enorme va atacar un pescador de Kabaixi. Estava bussejant a la roca de les Mil Puntes i va aparèixer la bèstia. El va atacar, és clar, però tot i això va tenir sort, només li va arrencar el braç. Segurament perquè tot just acabava de menjar.

—Però si a la roca de les Mil Puntes no hi ha ostres!, això ho sap tothom. Només hi ha morenes, garotes i algun tauró —va dir en Kip—. Què hi podia estar buscant?

—Bah, deu ser un guillat, aquest. Diuen que potser anava al darrere de la Lluna Rosa.

—Buscava la lluna al fons del mar? Sí que devia estar una mica boig, o simplement borrarxo —va comentar en Kip, burleta.

—No, no és això. La Lluna Rosa, segons expliquen alguns fantasiaires, és una perla que hi ha a la gruta on aquell tauró té el seu amagatall. La llegenda explica que fa uns trenta anys, el tauró va matar el bussejador que havia trobat l'ostra, tan gran com la mà d'un home oberta, imagina't quin disbarat. Per rematar el conte, diuen que un altre bussejador que l'acompanyava va veure com l'ostra queia a la boca de la cova quan el tauró s'enduïa a dins la seva víctima.

Els ulls d'en Kip van brillar en sentir aquesta història.

—Com deu ser de gran aquesta perla? Si fa trenta anys l'ostra era com una mà oberta, ara deu ser com... una coca de blat de moro! —va exclamar.

—No exageris! —va objectar en Rum—. A més, tot plegat és un conte, una llegenda i res més. Ja han mort uns quants ingenus en l'intent de recuperar aquesta perla fantasma.

—I per què ha de ser una llegenda? Si l'altre bussejador també la va veure, podria ser veritat.

—No diguis bestieses! La perla no existeix, és una estúpida llegenda. A més, el bussejador que va dir que la va veure caure al fons, mai no va intentar anar a buscar-la. Això demostra que no existeix —va raonar en Rum emmurriat.

«Això no demostra res», va pensar en Kip.

Es va passar la resta de la jornada en silenci, fins i tot quan van trobar la petita mola de sardines, ja avançada la tarda. Pensava en la Lluna Rosa, i en com es faria de ric si l'aconseguís de trobar. «I si em fes ric, podria tornar a estudiar, i potser fins i tot podríem comprar un vaixell més gran que *L'Impacient*. Algun dia aniré a Kabaixi a buscar el pescador a qui va atacar el tauró —va cavil·lar—. Ho haig de saber tot, sobre aquesta perla.»

El rusc

L'endemà, amb els primers raigs del sol, en Kip va agafar la seva petita motxilla de pell de búfal i un matxet curt que li havia regalat en Rum i se'n va anar amb bicicleta cap a Kabaixi, un poble molt més gran que Pararàs, que es trobava a dues hores amb bicicleta, al final d'una pista de terra que travessava la selva. En Kip coneixia bé el camí, ja que hi havia anat amb en Rum unes quantes vegades, però la densa i càlida olor de la selva, plena de sorolls i udols, i l'esperit del tigre a la seva memòria, el feien pedalar a bona velocitat.

A aquella hora del matí, la selva era un guirigall de milers d'ocells de colors que volaven entre els arbres i travessaven el camí espantats per la veloç bicicleta d'en Kip. Altres petits animals, que raras vegades arribava a veure, s'esmunyien entre les herbes al seu pas. Després d'una bona estona pedalant, va descobrir una roca coberta de líquens amb un arbre retorçat que en sortia. Va recordar un vell tronc de roure que hi havia per allà a prop i que feia dos anys tenia un rusc carregat de mel. En aquella ocasió, en Rum va prendre la mel a les abelles i després la va vendre a molt bon preu a Kabaixi. «Potser jo podria fer el mateix», va pensar en Kip.

Va amagar la bicicleta al darrere d'uns matolls i es va dirigir cap a l'oest, penetrant entre la brossa amb l'ajut del matxet. Va travessar una petita clariana en direcció nord i, una estona després, va trobar el vell roure. S'hi va acostar prou per assegurar-se que el rusc continuava allà i va comprovar que hi havia un gran tragi d'abelles que entraven i sortien del tronc.

De la motxilla, en va treure un mocador amb el qual es va tapar el cap i la cara. Després, es va fregar els braços i les cames amb unes herbes que va triar i va arrencar de terra. «Repel·leixen les formigues, les abelles i les mosques», li havia dit en Rum. Tot seguit, va recollir uns quants grapats d'estelles de fusta i fulles, algunes de les quals humides, que va introduir en una cavitat de la base del tronc. Es va fregar les mans i va calar foc a les estelles amb un llumí.

Mentre el foc agafava força, va començar a picar rítmicament el tronc amb un pal i una pedra. Les abelles van començar a inquietar-se, i algunes van sortir del tronc per voletejar frenètiques al voltant d'en Kip. Va notar alguns fiblons que se li clavaven a la pell a través de la camisa. A mesura que la petita foguera s'anava fent més gran i el fum s'anava espessint, en Kip va anar accelerant el ritme dels cops amb el pal i la pedra. El tronc va començar a brunzir cada cop amb més força, fins que el soroll es va fer eixordador. Sota el mocador xop de suor, en Kip cridava tot brandant el cap a banda i banda, intentant espantar les furioses abelles que volaven al voltant del seu cap. Va continuar picant el tronc fins que va arribar a témer que esclatés en milions d'estelles. El fum era ja molt dens i no el deixava respirar, per la qual cosa es va apartar unes passes de l'arbre. De cop i volta, el tronc va vomitar sorollosament un espès núvol d'enfurides abelles.

Uns segons més tard, en Kip estava enfilat en el vell tronc fumejant, ficant-hi el braç tan endins com podia. Ràpidament, mentre sentia els fiblons travessant-li la pell, va arrencar tres trossos de bresca carregats de mel i se'ls va ficar a la motxilla. Va saltar del tronc i va fugir. Tenia el cap i la cara protegits pel mocador, però mentre corria, sentia les propietàries del rusc brunzint amb ràbia al seu voltant, enganxant-se-li amb els fiblons al mocador i als cabells. Va córrer tan de pressa com va poder fins a la seva bicicleta, espantant les abelles i estrenyent amb força la motxilla que contenia el seu preuat tresor.

Pedalant ràpidament i deixant anar crits de joia, va continuar el seu viatge cap a Kabaixi. Es va comptar les picades; en tenia set, i el verí li cremava sota la pell, però ell somreia exultant.

Entre mocadors i flors

Quan va arribar a Kabaixi, va descobrir que era dia de mercat. Va lligar la bicicleta a un arbre amb una cadena i es va dirigir a la plaça central del poble, que bullia de vida i color pel desori de camions que tocaven insistentment la botzina, de grans carros tirats per rucs, mules o cavalls que s'obrien pas ranquejant entre la gentada i que transportaven gra, espècies, verdures, fruita, gallines o conills engabiats, cabres belant i porcs xisclant amb mirades espantades davant de tant d'enrenou. Tothom cridava demanant pas per al seu vehicle o anunciant la seva mercaderia o saludant-se efusivament.

El mercat de Kabaixi era un dels més importants de la regió, i hi acudien marxants de tots els pobles i ciutats, i fins i tot alguns estrangers que arribaven per mar i venien fruita seca, cereals, teles i perfums de països llunyans.

En Kip estava fascinat amb els turbants de colors d'alguns dels marxants, amb l'eloqüència d'altres que proclamaven als quatre vents la gran qualitat de les seves mercaderies, amb les llargues i blanques barbes d'alguns ancians que xerraven entre ells o jugaven al dòmino asseguts sobre catifes. En Kip admirava els enormes anells d'or i les arracades que molts, tant homes com dones, lluïen a les orelles o al nas. Hi havia endeviners que per una dhira et llegien el futur, encantadors de serps que amb flautes cridaneres feien ballar les seves cobres, faquirs que s'empassaven llargs i esmolats sabres i que escopien cap al cel grans boles de foc.

No era fàcil moure's entre tanta gent, animals carregats i ve-

hicles que anaven i venien, però en Kip, entre empentes, gaudia només de veure el que hi succeïa. Observava amb atenció els compradors i els venedors, que discutien sobre el preu de les mercaderies i tancaven els tractes amb una vigorosa encaixada de mans.

Unes dones altíssimes, amb el cap rapat i la pell molt fosca, que lluïen vistoses túniques de color taronja venien alguna cosa que duïen dins de cistells de vímet. A en Kip li van cridar l'atenció els gruixuts braçalets que lluïen als turmells i els estranys tatuatges que els cobrien els braços. S'hi va acostar i, assenyalant els cistells, els va preguntar què hi havia a dins. Una de les dones va contestar en un idioma que no va entendre i, en veure la cara de confusió d'en Kip, li va fer un gest perquè s'hi acostés. Ell ho va fer, i la dona va aixecar de cop la tapadora d'un dels cistells. En Kip va fer un salt enrere, va ensopegar i va caure, cosa que va provocar grans riallades en el grup de dones. El cistell era ple fins al capdamunt de petites i lluenters serps negres, que es bellugaven nuant-se lentament les unes amb les altres, xiulant i movent amb rapidesa centenars de llengües viperines. «Són per menjar, estan delicioses», li va aclarir un vellet arrugat que havia assistit, divertit, a l'escena.

En Kip, ple de curiositat, va continuar voltant entre la multitud, observant les diverses i de vegades molt estranyes mercaderies, fins que va veure una cosa que el va deixar paralitzat. Va sentir una sensació estranya al pit quan, entre la gentada, va veure una noia vestida amb una túnica de color vermelló, asseguda damunt una caixa de fusta. Tenia una fosca trena que li queia per davant fins a la cintura, i seia rere una parada de flors i mocadors de colors.

Aliena a la munió de gent que passava davant seu, tocava una flauta de fusta el so de la qual en Kip va trobar bell com el cant de l'alosa, dolç com la brisa sobre la mar.

Tot d'una, la noia va mirar cap a en Kip, va parar de tocar la flauta i va somriure. Ell va pensar que mai no havia vist un somriure tan bonic. Va mirar enrere, preguntant-se qui podia ser l'afortunat destinatari del somriure, però només hi havia dues ca-

bres lligades a una pila de llenya damunt la qual dormia un noi. Estranyat, va tornar a mirar la noia, que continuava somrient. Ella li va fer un senyal perquè s'hi acostés. En Kip, nerviós, hi va anar.

—Hola —va saludar tímidament.

—Hola. Vols una flor? —va preguntar ella somrient.

—No tinc diners —va contestar en Kip, una mica avergonyit.

—Té, és un regal —va dir ella, tot donant-li una rosa vermella.

En Kip va somriure, confós. Era el primer cop que li regalaven una flor i encara que sempre havia pensat que les flors eren cosa de dones, aquella li va semblar un regal preciós.

—Gràcies —va encertar a murmurar.

Ella va observar-lo un instant, somrient.

—Ara tens tres roses —va dir ella—, la que t'he donat i les de les teves galtes.

En Kip va cavil·lar un moment. Després va somriure, torbat.

—Pot ser. Mai no m'havien regalat... Sempre regales les teves flors? —va preguntar vacil·lant.

—No, només les regalo a dues classes de persones: els que tenen aspecte de ser rics, perquè després me'n comprin més, i els que em cauen bé.

En Kip va assentir lleument amb el cap.

—I jo faig fila de ser ric?

—No. Tu m'has caigut bé —va contestar ella somrient.

En Kip es va enrojolar i va mirar a terra.

—Però si no em coneixes! —va mussitar.

—Ja ho sé, però em refio del meu instint. De seguida que t'he vist m'has caigut bé.

Ell es va omplir el pit d'aire.

—Tu també m'has caigut bé a mi.

La noia va abaixar els ulls, somrient.

—Escolta, tu saps qui pot voler comprar mel? —va preguntar en Kip, una mica atabalat.

—Mel? Tens mel? Aquí la valoren moltíssim. Vés cap al palau de Bunda i pregunta per la botiga d'en Kaix. Segurament ell te la comprarà.

—Moltes gràcies. Escolta, a tu t'agrada la mel?

—M'encanta!

En Kip es va acostar a una parada on un home venia tripa de xai i li va demanar un tros de fulla de plàtan de les que feia servir per embolicar la seva mercaderia. Va tallar la fulla en tres i va embolicar-hi cada tros de bresca. Va donar a la noia un dels tres paquets. Ella va obrir molt els ulls, amb les galtes enceses.

—Però això... és massa! —va dir sorpresa.

—I ara!, tinc dos trossos més —va assegurar ell amb orgull.

—Moltíssimes gràcies, m'encanta la mel.

—De res. Ara ets tu qui té dues roses més.

Ella va somriure i en Kip va mirar les seves dents blanques.

—Sí, pot ser. Mai no m'havien fet un regal tan... bo. Sempre regales la teva mel?

—No. No em dedico a recol·lectar mel. Per això no la regalo mai, només a un tipus de persones.

La noia el va mirar expectant.

—Als qui em cauen molt bé —va dir, remarcant les últimes paraules.

Ella va somriure i li va allargar la mà. En Kip la hi va agafar un moment.

—Sempre et poses aquí? —va preguntar ell.

—Sempre que hi ha mercat, els diumenges i els dijous. Els altres dies vaig a l'escola.

En Kip va explicar-li que ell no podia anar a l'escola, perquè havia d'anar a pescar amb el vaixell del seu oncle, però que quan es fes ric tornaria a estudiar i un dia seria capità.

—Tant de bo tinguis sort i et facis ric.

—Tindrè sort, i quan sigui ric vindré a Kabaixi i et compraré totes les flors i tots els mocadors que tinguis.

—Aquí em trobaràs —va dir ella somrient.